

Una pedra a la butxaca

La Clara tenia sis anys i una butxaca especial a la jaqueta. No era màgica com les dels contes de fades, però per a ella sí que ho era, perquè hi guardava coses petites que li semblaven importants: una pedra amb forma de cor, un botó brillant, una ploma que havia trobat al parc.

Un dissabte al matí, mentre esmorzaven, va veure el seu pare assegut a la taula amb la tassa de cafè entre les mans. No feia mala cara, però tenia aquella mirada que sembla que pensa en mil coses alhora.

La Clara va mastegar lentament i va preguntar:

—Pare… avui estàs una mica cansat?

El pare va somriure, com fan els grans quan no volen preocupar ningú.

—Una miqueta, sí. Però no passa res, petita.

La Clara va baixar de la cadira, va caminar fins al penjador i es va posar la jaqueta de butxaca especial. Després va anar cap a l’habitació i va obrir el calaix on guardava tres tresors nous: una

gometa de cabells de color blau, un dibuix petit d'un sol i un caramel que li havien donat a l'escola.

Va tornar corrents i va deixar-ho tot sobre la taula.

—He decidit una cosa —va dir amb veu seriosa—. Avui farem el "Kit de quan els grans estan cansats".

La mare va aixecar les celles, sorpresa, i el pare va riure fluixet.

—Ah sí? I què porta, aquest kit?

La Clara va començar a explicar-ho com si fos una doctora molt important.

—La gometa blava és per recordar que el cel sempre torna a estar clar, encara que hi hagi núvols. El dibuix del sol és perquè no t'oblidis que jo t'estimo fins i tot quan no tens ganes de jugar. I el caramel... és perquè a vegades un gust dolç fa que el cor també es posi dolç.

El pare va mirar els objectes com si fossin joies.

—Clara... això és el kit més bonic del món.

Ella es va enfilar a la cadira i va afegir:

—Però falta una cosa.

Va posar la mà dins la butxaca especial i en va treure la pedra amb forma de cor.

—Això és el més important —va dir—. És per a quan no tens paraules. La poses a la butxaca, la toques amb els dits i ja saps que no estàs sol.

El pare va quedar-se quiet uns segons. Se li van posar els ulls brillants, com si el cafè s'hagués convertit en una cosa més calenta que el cafè.

—Saps què em passa, Clara? —va dir al final, amb una veu molt suau—. Que a vegades els grans fem veure que podem amb tot... i ens oblidem que també ens poden cuidar.

La Clara va arronsar les espatlles, com si fos la cosa més normal del món.

—És que jo soc petita, però sé cuidar. I la mama també. I tu també em cuides a mi.

La mare, que havia estat escoltant en silenci, va passar-li el braç per l'esquena al pare.

—Avui ens cuidem tots —va dir.

La Clara va picar de mans.

—Exacte! I ara... segon pas del kit: una abraçada que duri fins que el cansament marxi.

Va obrir els braços tan grans com va poder, i el pare la va agafar i la va abraçar fort. La mare es va ajuntar a l'abraçada. I durant uns segons, la cuina va quedar plena d'una calma d'aquelles que no fan soroll, però ho omplen tot.

Quan es van separar, el pare va agafar la pedra de cor i se la va posar a la butxaca dels pantalons.

—Me la quedaré tot el dia —va dir—. I quan la toqui, em recordaré d'una cosa: que el meu cor també té casa.

La Clara va somriure. Després va agafar el dibuix del sol i el va enganxar a la nevera amb un imant.

—Així el sol no s'escapa —va explicar.

El pare la va mirar com si la veiés més gran del que era.

—Clara… —va dir—. Quan siguis gran, potser t'oblidaràs d'aquesta butxaca especial. Però jo no m'oblidaré mai del que hi has guardat avui.

Ella va fer que no amb el cap, molt decidida.

—No me n'oblidaré. Perquè no és una butxaca de roba. És una butxaca del cor.

I aquell dia, sense grans sorpreses ni joguines noves, la Clara va descobrir una cosa que els pares ja sabien, però de vegades se'ls escapa: que l'amor no sempre és fer coses enormes. A vegades és una pedra petita a la butxaca, un dibuix a la nevera i una abraçada que diu, sense paraules: "Jo soc aquí. I tu també."